

den Heiland weer in volle werkelijkheid voor het oog onzer ziel.

Als we dat Kindeke eerst maar weer gegrepen hebben, en nu van dat Kindeke tot den *man*, en van den man tot zijn *kruis* en van zijn kruis tot zijn *kroon* opklimmen, ja, dan grijpen we Hem weder, en vat Hem onze ziel weder, en dan weet ons eigen hart het, dat we weer den *wezenlijken* Jezus hebben.

Niet, om Hem weer te kennen naar het vleesch. Dat ware terugzinken beneden de mate des geloofs, en men mag wel toezien, dat in de Gemeente des levenden Gods het vieren van het Kerstfeest toch niet tot zulk een vleeschelijk kennen van den Heere terugleide.

Onzer is het *geloof*. Wij wandelen niet meer door be-tasting en nog niet door aanschouwen, en *geloof* is de voor ons gebaande weg; een weg waarop we blijven moeten; waar we lust aan moeten hebben; die ons door God beschikt is; en die juist berekend is op onzen toestand.

Maar *geloof*, dat is immers geen dwepend spel der ver-beelding, maar allereerst een stellige wetenschap dat al wat Gods Woord ons zegt waarachtig is, en daarna eerst dat niet alleen aan anderen, maar ook aan mij de vol-komen zaligheid in Jezus geschonken zij.

Houd u bij dat welbeproefde, dat vaste, dat nooit u be-gevende geloof, en ruil het toch nooit uit voor een dus-genaamd ideaal geloof, dat allen grond onder zich voelt wegzinken.

Hol en leeg, vaag en iel is alle geloof, dat niet aller-eerst en vóór alle dingen een zekere wetenschap aangaande het geschreven Woord is; en, is dit zoo, wat, zoo bidde ik u, is in dat geschreven Woord dan nu het middelpunt waarom alle ding zich schikt, dan juist de *Vleeschwording*? „Wie niet belijdt dat Jezus *in het vleesch is gekomen*, deze is de anti-Christ.”

Het geloof *moet* dus altoos weer naar de kribbe terug;